

Като се вдигнатъ високо въ въздуха, тѣ оглеждатъ околността, дали нѣкъде срѣдъ бѣлата равнина не се чернѣе нѣкое мѣстенце, кждето може да има нѣщо за ядене. За кжсо време птицата обикаля цѣлото поле и често обѣдва далечъ отъ мѣстото, кждето е закусвала и вечеръ изминава по много километри, за да се върне на предишното мѣсто да ношува.

Така въ търсене на храна, въ обиколки на околността, близка и далечна, и въ грачене и крѣсъци минава денѣтъ; настава нощта и вранитѣ накацали по дървета и храсти заспиватъ. Всичко затихва и само сегисъ-тогисъ се чува рѣзкото изграчване на нѣкоя разтревожена въ съна си врана.

Ние завиваме по птеката и влизаме въ гората. Каква вълшебна картина! Всички дървета и храсти, всѣко клонче, всѣко стѣбълце сж покрити съ безброй, блестящи на слънцето, ледени кристалчета. Дълбока тишина царува около насъ.

Но какъвъ е този остъръ крѣсъкъ? Крещи *сойка*. Сега и на тази красива разбойница, която лѣте опустошава птичитѣ гнѣзда, не е добре. Наистина, тя е грижлива домакиня и си е приготвила още презъ есеньта запаси за зимата: скрила е въ мъха или подъ коренитѣ на дърветата желжди и орѣхи. Но сега всичкитѣ ѝ скривалища сж затрупани съ снѣгъ: трѣбва да се задоволява само съ семена отъ боръ и ела. Бедната сойка се счита щастлива, когато намѣри въ нѣкоя хралупа храната, скрита тамъ отъ нѣкоя катеричка.

Съ силенъ крѣсъкъ мина покрай насъ дългоопашата *сврака* и кацна на високия джбъ. Пролѣтъ азъ не обичамъ свракитѣ, тѣзи безмилостни разрушителки на птичитѣ гнѣзда, макаръ че сж доста красиво облѣчени. Но зиме свракитѣ ми се харесватъ. Нито една друга птица не умѣ като нея да оживи пустата мѣстность. Отъ нейнитѣ движения блика гордостъ и доволство. Ето я разперила криле и помахва своята дълга